

Na srdci

(in)formační měsíčník vikariátu

9/24

Pelhřimov, regionu F. B. Vaňka

Mladí z našeho vikariátu na tradičním Enter Campu na Šumavě s otci Martinem Bráchou a Františkem Žákem.

Foto: archiv P. Martina Bráchy

Doporučený
příspěvek 30 Kč

TÉMA: Eucharistie

Odpočinek i Chléb života nám slouží k načerpání sil

Vážení čtenáři našeho vikariátního zpravodaje, po delší době si Vás dovoluji zase oslovit. Máte před sebou časopis, tentokrát s tématem eucharistie. Krásně se nám to sešlo s liturgickými texty, kdy jsme v posledních týdnech četli právě texty o Ježíši, coby Chlebu života. Také jsme po prázdninách, což je čas odpočinku, tedy alespoň pro některé.

Mám pocit, že obě témata (odpočinek a Chléb života) by se nám měla nějak protnout. Obojí je nám dáno k načerpání sil. Ježíš se nám dává opravdu jako pokrm na cestu, stejně tak čas odpočinku v podobě dovolené, prázdnin, ale i neděle je nám dán k tomu, abychom načerpali síly na další cestu.

Přál bych si, aby třeba i četba tohoto zpravodaje s duchovními tématy a mnoha pozvánkami na kvalitní akce pro nás byla chvílí zastavení a načerpání sil. Nezapomínejme na to, že je potřeba čerpat síly na správném místě. Kéž nabídka tohoto zpravodaje je pro nás pobídkou ke kvalitnímu odpočinku a čerpání sil v Pánu.

P. Martin Brácha, farář v Horní Cerekvi

Původně jsme chtěli od září spustit seriál o farnostech našeho vikariátu. Pak bychom ale museli přerušit témata anebo mnohem víc krátit příspěvky, protože už takhle se často blížíme k limitnímu počtu stran. Kompromisem tedy bude, když se teď bude ob měsíc střídat **téma a představení farnosti**. Prosím o pochopení, když musím některé delší texty krátit nebo nepoužiju všechny fotky, které posíláte. Také prosím o uvádění autorů nebo autorek textů a fotek. Pokud je dotýčný na fotce, ale snímek je pořízen jeho mobilem, můžeme uvést "Foto: archiv X. Y.". Děkuji. **Jan Mazanec, redaktor**

Na srdci - měsíčník farností vikaritátu Pelhřimov. Za obsah odpovídá vikář P. Josef Sláčík. Redaktor: Jan Mazanec (775 269 206, mazanec@centrum.cz). Registrace: MK ČR E 24463.

Příští uzávěrka: 15. 9. Jedno číslo vyjde asi na 30 Kč. V nákladu 600 kusů tiskne Rain, Jindřichův Hradec. Děkujeme za příspěvky.

Výběr z liturgického kalendáře - 9/2024

1. Dvaadvacátá neděle v mezidobí

3. Sv. Řehoře Velikého, papeže a učitele církve

7. Sv. Melichara Grodeckého, kněze a mučedníka

8. Třiadvacátá neděle v mezidobí

9. Sv. Petra Klavera, kněze

12. Jména Panny Marie

13. Sv. Jana Zlatoústého, biskupa a učitele církve

14. Svátek Povýšení svatého Kříže

15. Čtyřiadvacátá neděle v mezidobí

16. Sv. Ludmily, mučednice

17. Sv. Kornélia, papeže, a Cypriána, biskupa, mučedníků

19. Sv. Januária, biskupa a mučedníka

21. Svátek sv. Matouše, apoštola a evangelisty

22. Pěťadvacátá neděle v mezidobí

23. Sv. Pia z Pietrelciny, kněze

26. Sv. Kosmy a Damiána, mučedníků

27. Sv. Vincence z Paula, kněze

28. Slavnost sv. Václava, hlavního patrona českého národa

29. Šestadvacátá neděle v mezidobí

Z osobností měsíce: Alexandr Meň

Alexandr Vladimirovič Meň (1935) byl ruský pravoslavný kněz, teolog, biblista, filosof a spisovatel. Je jednou z nejvýznamnějších osobností ruského pravoslaví 2. poloviny 20. století. Napsal řadu knih (česky vyšlo Rozbít led) a byl výraznou osobností ekumenických snah.

Navzdory obtěžování KGB od 80. let vyvíjel rozsáhlé misijní aktivity. Od vězení ho zachránil jen nástup Gorbačovovy perestrojky. Znovuobnovil myšlenku nedělních škol, Ruské biblické společnosti i pravoslavné univerzity. Měl nepřátele mezi militantními ateisty (pro úspěšnou snahu oživit víru v Rusku), konzervativními pravoslavnými i ruskými nacionalisty (vadily jim jeho ekumenické aktivity). Dne 9. 9. 1990 byl poblíž klášterního komplexu Sergijev Posad cestou na vlak zavražděn sekerou. Vražda je dodnes neobjasněna.

Kalendárium - náš vikarát

Horní Cerekev a okolní farnosti

6. 9., první pátek Horní Cerekev a Počátky - 17.00 adorace a svátost smíření, 18.00 mše sv.

8. 9., 11.00, Nová Buková – pouť k Narození Panny Marie

14. 9., 17.00, Horní Vilímec – pouť k Povýšení sv. Kříže

26. 9., 12.00 - 18.00, Veselá, adorace Nejsvětější svátosti

28. 9., 10.00 Bělá a 16.30 Horní Ves - pouť, Slavnost sv. Václava

Chvojnov a okolní farnosti

6. 9., 18.00 – Chvojnov, první pátek (mše, adorace Nejsvětější svátosti)

20. 9., 17.00 – Chvojnov, adorace Nejsvětější svátostí a mše svatá

Kamenice nad Lipou a okolní farnosti

12. 9., 16.00, Váňova studánka u Betléma - pouť Jména Panny Marie

14. 9., 16.00, kaplička ve Lhotě u Vlásenice - poutní bohoslužba

28. 9., 9.30 mše svatá v Kamenici n. L., 11.00 mše v Babíně

29. 9., 11.00, Hojovice - poutní mše svatá v kostele sv. Václava
(v Mnichu tu neděli mše nebude a v Častově bude v 8.00 ráno)

Lukavec a okolní farnosti

8. 9., 15.00, Lukavec, zahrada - Farní den

14. 9., 14.00, Velká ves, kaple sv. Matky Terezy - poutní mše svatá

22. 9., 9.30, Lukavec, kostel sv. Václava - poutní mše svatá

Nový Rychnov a okolní farnosti

14. 9., rodinná pěší pouť ke sv. Anně u Pohledu (**viz plakátek**)

29. 9., 11.00, Branišov - poutní mše svatá

29. 9., 14.00, Milíčov - poutní mše svatá

Pelhřimov a okolní farnosti

4. 9.; 18. 9., po mši sv. (cca 18.45), Pelhřimov - biblické hodiny, učebna na faře

4. 9.; 11. 9.; 18. 9. a 25. 9., po mši sv. (cca 18.45), Pelhřimov, sál - modlitba růžence

6. 9., 22.00 – Pelhřimov, farní sál, Modlitby mužů

7. 9., 7.30 – Pelhřimov, kostel, Živá růže, po mši snídaně
7. 9., 16.30, Křemešník - vikariátní setkání k Roku modlitby s biskupem Pavlem Posádem, růženec, mše svatá, posezení (**viz plakátek**)
14. 9.; 24. 9., 21.00, Pelhřimov, kostel - modlitba celého růžence (jako odpověď na Mariinu výzvu z Medžugorje)
15. 9., 9.00, Pelhřimov - první mše sv. pro rodiny s dětmi
15. 9., 16.00, Pelhřimov - chvály (**viz plakátek**)
20. 9. - 22. 9., Pelhřimov, farní sál, 40hodinová adorace
21. 9., 18.00 – Pelhřimov, Mariánské večeradlo (**viz plakátek**)

Želivský klášter - plán akcí do konce roku

7. - 8. 9. Hlavní pouť - 7. 9., pěší pouť ze 4 míst (**viz plakátek**)
4.-6.10. Víkend pro ženy
18.-20.10. Učednictví III
01.-03.11. Prorocký víkend
15.-17.11. Seminář pro ženy
21.-26.11. Otcovo srdce
29.11. – 1.12. Učednictví IV
13.-15.12. Víkend pro chlapy

***Mariánské
večeradlo***

*21.9.2024 od 18 hodin
19.10.2024 od 18 hodin*

*kostel sv. Bartoloměje
v Pelhřimově*

...nakonec mé Neposkvrněné Srdce zvítězí!

Představujeme nové kněze našeho vikariátu

O změnách v černovické a chvojnovské farnosti jsme informovali už v prázdninovém čísle. Nyní stručně představujeme nové kněze.

V Černovicích P. Augustina Jána Grambala nahradil **P. Jarosław Józef Ścieraszewski** (*1965). Rodák z polské Bydhoště (Bydgoszcz) byl na kněze vysvěcen roku 1994 a pak působil 14 let v Hnězdně (Gniezno), ve městě, které je úzce propojené s českými dějinami – mj. tu byl pohřben sv. Vojtěch nebo přemyslovská kněžna Doubravka.

V roce 2008 zareagoval na prosby české církve o nové kněze a rozhodl se pro misii do Česka. Nejprve působil rok v Praze a poté ve Zruči nad Sázavou, a to do roku 2022. Následně misi u nás na rok přerušil, ale po roce se z Polska opět vrátil, tentokrát už do naší diecéze – do farnosti Bílá Hůrka na pomezí Písecka a Českobudějovicka.

Na otázku, jaké je jeho motto jako duchovního, otec Jarosław odpovídá: „Pán Ježíš říká: Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu tvorstvu! Kdo uvěří a dá se pokřtít, bude spasen. Takhle to funguje už 2000 let a není potřeba k tomu nic dalšího vymýšlet. Takže se budu dál snažit sloužit lidem, povzbudit hlavně děti a mládež, ale nezapomínat ani na střední a starší generaci.“

Ve Chvojnově P. Jozefa Feketeho nahradil **P. Benedikt Rudolf Machalík** (* 1971). Pochází ze slovenských Šimonovan u Partizánskeho. Roku 1997 vstoupil do řádu premonstrátů, do komunity v Želivě. „A to díky tomu, že jsem poznal opata Víta Tajovského, velkého člověka. Dodnes čerpám z jeho duchovní síly a modlím se k němu,“ říká. Jako bratr působil v Želivě 2010, pak byl vysvěcen na kněze.

Kněžskou službu začal jako kaplan v Poličce, následoval Trutnov, poté Kostelec nad Orlicí a do července 2024 působil jako farář v Novém Městě nad Metují a zároveň jako vikář vikariátu Náchod.

Na otázku, jaké je jeho „heslo“ jako duchovního, otec Benedikt odpovídá: „Snažím se pochopit každého konkrétního člověka. Protože když někomu chci pomáhat, musím ho nejdříve pochopit a hledat k němu cestu. Nemám žádný důraz na nějakou skupinu lidí nebo téma, беру to tak, že koho mi Pán Bůh pošle do cesty, s tím mám pracovat.“

(hm)

Od září se opět otvírají kurzy Alfa - v Pelhřimově

Milí přátelé z farností Pelhřimov, Nová Cerekev a Rynárec, přijměte srdečné pozvání na Alfu - sérii interaktivních setkání, kde můžete diskutovat o životě a o křesťanské víře v neformálním, zábavném a přátelském prostředí. Kurzy Alfa budou probíhat každou středu od 11. 9. do 27. 11. *(ne 27.12., jak bylo mylně uvedeno minule)* od 18 do 21 hodin na faře v Pelhřimově. Jsou zdarma. Součástí kurzů je i sobota s Duchem svatým, která proběhne 26. října. Na každém setkání bude mimo jiné společná večeře, krátká přednáška a setkání ve skupinkách. Z důvodu návaznosti témat je nutné zúčastnit se celého kurzu. Počet míst v kurzu je omezený, je nutné se přihlásit co nejdříve, a to v sakristii kostela sv. Bartoloměje v Pelhřimově nebo na telefonním čísle 728 857 527.

ALFA OČIMA ÚČASTNIC:

Měla jsem svojí soukromou víru, s níž jsem o tom nepotřebovala mluvit. Hledala jsem Boha v esoterice, léčitelství či přednáškách o minulých životech. Ale stále častěji jsem narážela na svědectví lidí, kterým změnil život kurz Alfa. Všimla jsem si inzerátu na Alfu v Želivě.

Setkání začínalo zpíváním chval, večeří, přednáškou k tématu a potom následovala diskuse ve skupinkách. Čím dál víc jsem se těšila na další pátek, na nové

setkání Alfy. Byl to začátek mého nového života s Bohem.

Marie Minářů, Pelhřimov

Kurzy Alfa splnily moje očekávání. Byla to milá a srdečná setkání s příjemnými lidmi, dokonce jsem si i zazpívala! Ale hlavně jsem se naučila hlouběji přemýšlet o své víře. Co jsem dříve jen tak přešla, teď se snažím sama promýšlet. Kurzy bych doporučila spíš nevěřícím, kterým by setkání mohla otevřít cestu k víře - aby poznali Boha.

Jaroslava Mezerová, Letny

Běží nabídka kroužků Sítě na začínající školní rok

Ještě stále **běží nabídka kroužků SVČ Sítě (včetně náboženství) k přihlašování.**

Pokud máte zájem o konkrétní kroužek, prosím, přihlaste se - v době uzávěrky ještě probíhá doladění definitivních podob kroužků. Během září je ještě možno na tyto nabídky reagovat.

Vpravo je odkaz na přihlašování a seznam kroužků:

Milí rodiče,

začíná nový školní rok. Dětem nastanou opět školní povinnosti. Kromě školy budou navštěvovat jistě i mnoho zajímavých kroužků. K prohloubení života ve víře a zároveň k formování charakteru vašeho dítěte vám může pomoci také výuka náboženství, nejen podle učebnic, ale i formou her a vyprávění, které napomáhají vytváření společenství. Výuka probíhá na školách nebo na farách.

Milí rodiče, při křtu jste vaše dítě svěřili do Boží péče a ochrany, a tím jste se i rozhodli a přijali zodpovědnost za výchovu dítěte ve víře. Pokud chcete i v letošním roce na této cestě pomoci, zeptejte se ve svých farnostech, ve školách, kde můžete své dítě přihlásit.

Kromě pravidelných setkání je možnost navštěvovat nedělní bohoslužby. V Pelhřimově v kostele sv. Bartoloměje je pro rodiny s dětmi každou 3. neděli v měsíci bohoslužba, zaměřená především na děti. Během školního roku probíhají v některých farnostech také různé akce a aktivity pro děti, jako např. adventní a postní aktivity, setkání o Vánocích v kostele nebo pravidelná sobotní dopolední setkání pro děti 1x za 14 dní, víkendové pobyty na faře v N.Cerekvi, karneval, zakončení škol. roku, letní tábory aj...

Bližší informace můžete získat na faře v Pelhřimově u katechetky H. Pechové, tel. **737 383 354**. Rádi se budeme spolu s vámi podílet na křesťanské výchově vašeho dítěte. Těšíme se na setkání!

kněží a katecheté pelhřimovského vikariátu

PASTORAČNÍ STŘEDISKO BISKUPSTVÍ
ČESKOBUDĚJOVICKÉ

ROK MODLITBY 2024

MODLITEBNÍ ZASTAVENÍ

VÍCE NA
[PROLIDI.ONLINE](https://prolidi.online)
[FACEBOOK.COM/PROLIDI.ONLINE](https://facebook.com/prolidi.online)

VIKARIÁTNÍ POUTNÍ SETKÁNÍ

Celebruje
pomocný biskup
Mons. Pavel Posád

7. 9. 2024
KOSTEL
NEJSVĚTĚJŠÍ
TROJICE
KŘEMEŠNÍK
VIKARIÁT
PELHŘIMOV

16.30
SPOLEČNÁ MODLITBA
RŮŽENCE

17.00
MŠE SVATÁ

18.30
POSEZENÍ VĚŘÍCÍCH
S OTCEM BISKUPEM

PĚŠÍ PUTOVÁNÍ DO ŽELIVA

na poutní slavnost
Narození Panny Marie

SOBOTA 7.9.2024

Lukavec 8h

Vyklantice - Košetice
- Křelovice

23 km

Info: M. Jílková
tel. 739 245 887

Radětín - Hodějovice
- Svěpravice

15 km

Info: F. Čekal
tel. 777 200 984

Pelhřimov 12.30h

Věž 9h

Leština - Humpolec
- Hněvkovice

25 km

Info: J. Loskotová
tel. 728 150 643

Kojčice
- Svěpravice

12 km

Info: J. Pavlíková
tel. 722 965 296

Chvojnov 12.30h

ŽELIV

Cílem naší poutě bude mše svatá v 18h, přivítání poutníků v 17h. Všichni jste srdečně zváni, přidat se můžete kdekoli na cestě. Ozvěte se nám.

Těšíme se na společná setkání,
kdy na cestách můžeme v rytmickém
pohybu chůze sdílet naše životní cesty.

CHVÁLY

s kapelou NOvý Eden

15. září 2024 | 16:00

KOSTEL SV. BARTOLOMĚJE | PELHŘIMOV

přímluvná modlitba

svátost smíření

rozhovor s knězem

A viděl jsem nové nebe a novou zemi... Zj 21,1

Ještě jsou **volné vstupenky** na koncert Spirituál Kvartetu (navazuje na Spirituál Kvintet s Jiřím Tichotou a Dušanem Vančurou). Lístky si lze vybrat přímo na **www.malice-kremesnicka.cz** kliknutím na plakát v levém sloupci hlavní stránky, poté budete přesměrováni na portál reenio, kde si po registraci vyberete místenku a posléze zaplatíte.

Na YT kanálu "Matice Křemešnická" lze zhlédnout přednášky letošního Křemešnického léta.

Farnost Branišov a Větrný Jeníkov

VÁS SRDEČNĚ ZVE

POUŤ KE SV. ANNĚ u POHLEDU

SOBOTA 14.9. 2024

7:20 sraz na nádraží v Horní Cerekvi.

Odjezd vlaku 7:39 směr Jihlava - město

8:18 odjezd z Jihlava – město směr Havlíčkův Brod.

9:10 vyrazíme z Pohledu pěšky ke sv. Anně – příchod cca 10:30.

11:00 mše svatá

Opečeme na ohýnku buřty a vydáme se zpět

14:51 odjezd vlakem z Pohledu

16:15 příjezd do Horní Cerekve

S sebou: pití a stravu na celý den, buřty, dobrou náladu, úsměv

BISKUP MONS. VLASTIMIL KROČIL A VIKARIÁT STRAKONICE VÁS ZVOU NA

DIECÉZNÍ POUŤ

5. 10. 2024 | STRAKONICE-HRAD

9.00 RŮŽENEC | **9.30 MŠE SV.**
SAMOSTATNÝ PROGRAM PRO DĚTI
11.00 PŘEDNÁŠKY

o modlitbě
KARMELITÁN
P. PAVOL POLA

životopisná přednáška
NUNCIUS
MONS. JUDE THADDEUS OKOLO

o vztazích v rodině
MANŽELÉ I
IMLAUFOVI

12.30 TEÁTR PAVLA ŠMÍDA
14.30 ZÁVĚREČNÉ POŽEHNÁNÍ

TUTO POUŤ FINANČNĚ PODPÓRILLO MĚSTO STRAKONICE A SPOLEK MOST-ČESKÉ BUDĚJOVICE

WWW.DIECEZNIPOUT.CZ

Kalendárium - naše diecéze (i okolí)

5. 9., České Budějovice, Benefiční koncert pro Diecézní Charitu - Jihočeské filharmonie – Antonio Vivaldi:
Čtvero ročních dob, kostel sv. Anny

6. - 8. 9., Želiv, pouť k Narození Panny Marie

7. 9., České Budějovice, Boží den - multižánrový festival - chvály, přímluvné modlitby, osobní rozhovor s terapeutkou, aktivity pro děti.

13. - 15. 9., Hosín, Škola křesťanského života a evangelizace - pokračuje seriál formačních duchovních obnov.

13. - 15. 9., Teplá, Poutní víkend pro mladé v klášteře - 13 - 30 let

15. -20. 9., Lomec, Ignaciánské exercicie – uspořádej si život - hledání našeho místa ve světle evangelia, zakoušení Boží přítomnosti v životě, rozlišení překážek. Vede P. František Hylmar

20. - 22. 9., Želiv - Číhošť, pouť při Povýšení sv. Kříže - pořádá Comunione e liberazione, víc info na odkazu zde:

21. 9., Želiv, závěr Želivského léta - Komorní smyčcový orchestr Collegium Musicum Universitatis Carolinae a sbor Musica Siloensis

27. - 28. 9., Stará Boleslav, Národní svatováclavská pouť - pátek 19.00 příjezd relikvie, koncert a nešpory, sobota: 7.00 ranní chvály, 7.30 a 8.30 mše, 10.00 poutní mše (arcibiskup Jan Graubner), 14.00 modlitba za národ u Palladia, 17.30 závěrečný koncert, 18.00 řeckokat. liturgie.

30. 9., České Budějovice, kostel sv. Rodiny, Večer důvěry - ztišení modlitby, společenství zpěvy z Taizé, 17.00 nácvik, 18.00 modlitba

6. - 10. 10., Lomec, Exercicie pro každého s otcem biskupem Pavlem Posádem - praktické uvedení do modlitby a ticha, biblické úryvky

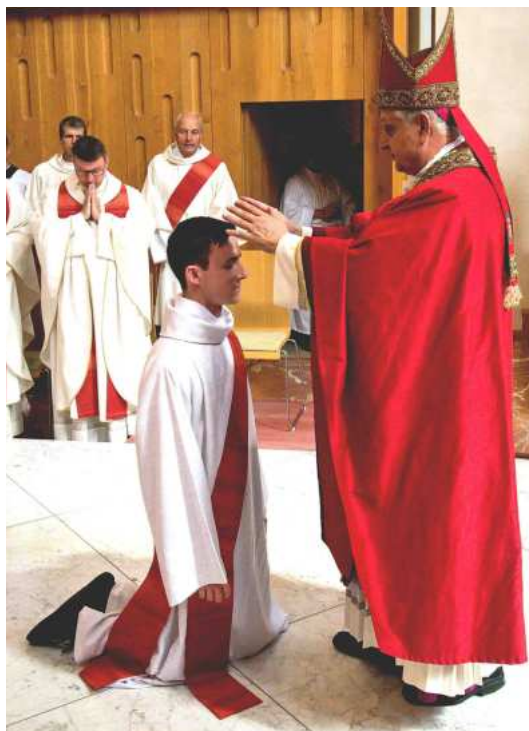
Kněžské svěcení a primice Vojtěcha Razimy

Naše diecéze prožila v sobotu 29. června 2024 o slavnosti svatých Petra a Pavla kněžské svěcení. Vojtěch Razima potvrdil svým „Zde jsem“ svou připravenost být Ježíši Kristu cele k dispozici. V homilii biskup Vlastimil mj. řekl: „Milý Vojtěchu, patříš do kruhu blízkých přátel Krista Pána a je důležité, abys v tomto přátelství setrval, abys zůstával v Kristově lásce. Náš Mistr a Pán, Ježíš Kristus, Tě dnešním dnem posílá, abys svátostným způsobem povzbuzoval a posiloval svěřené stádce. Máš a musíš být tam, kde je třeba léčit a obvazovat, rozvazovat a osvobozovat, kde je třeba vykročit vstříc a pak i trpělivě doprovázet. Staň se balzámem, který druhé hojí, utěšuje a přináší jim pokoj, a čiň tak s pokorou, dobrotivostí a skromností.“ Biskup kladl Vojtěchovi na srdce, aby s radostí hlásal Boží slovo všem, k nimž bude poslán. „A kdyby přišly pochybnosti o tvém kněžství, nenech se jimi zlomit a věz, že si tě Bůh nevybral jen tak náhodou a pro legraci,“ doplnil.

Také poděkoval rodičům novokněze za dar jeho života i výchovy a poděkoval i všem, kteří ho na cestě ke kněžství podporovali. A poprosil o modlitby za další kněžská povolání. Homilii zakončil slovy: „Milý Vojtěchu, stojíš na startu, ale tentokrát nejde o žádný půlmaraton. Bude to běh na hodně dlouhou trať plnou překážek, ale v cíli na tebe čeká věnec nepomíjející! Velmi si přeji, aby byla tvoje kněžská služba vždy radostná. Aby neskomírala, ale překypovala životem; kéž přináší tvoje kněžství hojný užitek a dobré ovoce! Přeji si, abys jako novokněz vždy nacházel podporu v přátelství s ostatními spolubratry v kněžské službě i se svým biskupem.“

Po prostraci kandidáta kněžství provázené modlitbami a zpěvem litanií následovalo vzkládání rukou biskupa a všech kněží. A konsekrací modlitbou se z jáhna Vojtěcha stal kněz Vojtěch. Oblékl se do mešního roucha, poklekl před biskupem, který jeho dlaně pomazal křížmem, a přijal od něj obětní dary. Liturgie svěcení byla završena pozdravením pokoje. Novokněžské požehnání udělil Vojtěch nejprve biskupovi. Ten políbil jeho dlaně a vyzval věřící, aby činili totéž, protože dlaně novokněze Vojtěcha jsou posvěcené.

Při děkování před koncem mše řekl otec Vojtěch, který nyní působí jako kaplan v Prachaticích, biskupovi: „Děkuji Vám, otče biskupe, za Vaši odvalu, s níž mne, šestadvacetiletého kluka, vysíláte hlásat evangelium do všech končin země.“ A ocenil vzkládání rukou kněží slovy: „Vždycky mi připadalo, že je žehnání všech přítomných kněží kandidátovi kněžství příliš zdlouhavé a trochu zbytečné. Ale dnes jsem pocítil jeho velikou sílu a moc mi pomohlo, děkuji vám.“ **Stanislava Vitoňová, www.bcb.cz**

Druhý den, v sobotu, následovala primice v křešnickém kostele, "domovském" kostele Vojtěcha Razimy, kam chodil od malička a kde také ministroval. Na primici, kde kázal P. Josef Prokeš, přišlo velké množství lidí, přenos byl podobně jako o pouti přenášen i ven. K oběma událostem se vracíme snímky na dalších stránkách. Autorky fotek: **Stanislava Vitoňová a Mirka Dolanská/Člověk a víra**

Děkujeme všem, kteří jakkoliv přispěli ke zdárnému průběhu primice našeho syna Vojty. Všem, kdo se podíleli na přípravě občerstvení, přípravě posezení v kostele i venku, na organizaci parkování, videopřenosu z kostela a ozvučení, obsluze po primici, na závěrečném úklidu a dalších činnostech.

Děkujeme také za zapůjčení stanů, pomoc při odvozu veškerého materiálu, firmám Adélka Pelhřimov, řeznictví Prokeš a pivovaru Poutník za ochotu a sponzorské přispění.

Děkujeme i za vaše modlitby, Bůh vám to zaplať. Bez vás bychom to nezvládli.

Hanka a Láďa Razimovi

Svatý Vojtěch putuje
do Věčného města přes
jižní Čechy, 995.

S vytrvalostí běžme o závod,
který je nám určen,
s očima upřenými na Ježíše.
(Žid 12,1-2)

„Já jsem cesta,
pravda a život“
(Ježíš z Nazareta)

Žehnám a prosím
o modlitbu

P. Vojtěch Razima

Křemešník
30. června 2024

Věřící z Pelhřimovska nechyběli na Charisu v Brně

Níže je odkaz na podcast, kde je možné si poslechnout přednášky z letošního ročníku Konference Charis (dřívější název byl Charismatická konference) v Brně. Za tip děkujeme Miluši Jílkové.

Foto níže: Iva Horálková/
Člověk a víra

Žehnání nového kříže v domově seniorů v Pacově

Každý druhý čtvrtek odpoledne bývají slouženy mše sv. v pacovském domově pro seniory. Nejprve v DZR (domov se zvláštním režimem) ve 13:30 a pak v DPS (domově s pečovatelskou službou) v 15:00. O svátku sv. Benedikta 11. července, po skončení bohoslužeb, se na zahradě domova konalo žehnání nově instalovaného kříže. Starý litinový kříž krásně zrestauroval Daniel Mareš z Dobré Vody u Kámena a město Pacov finančně přispělo na jeho obnovu a osazení v blízkosti altánu. Mnozí obyvatelé domova a sousedícího penzionu na něj mohou hledět ze svých oken a balkonů při ranní a večerní modlitbě. Díky Bohu za tento trvalý dobrý počín. **P. Jaroslav Šmejkal**

Foto: Marie Simandlová

Ve Chvojnově stojí nový křížek s malbou Piety

O červencové slavnosti Cyrila a Metoděje posvětil P. Jozef Fekete za účasti mnoha věřících nový kříž.

Na jeho přání byla do mělké kamenné niky instalována podmalba Piety.

Pokud byste si chtěli nový křížek prohlédnout, stojí u vstupu do chvojnovské fary. „Postůj zde a uvažuj, člověče.“

Tomáš Březina

Foto: autor

Rozloučení se s otcem Jozefem...

V neděli 28. 7. jsme se rozloučili s otcem Jozefem Feketem. Děkovalo se za společně prožitý liturgický rok, zvláště obohacený o roráty, na jejichž slavení si pamatují jen naši nejstarší farníci. Průvod při slavnosti Božího Těla u nás také nebýval samozřejmostí.

P. Jozef se pečlivě věnoval přípravě dvou katechumenů a návštěvám našich nemocných, kteří již nemohou docházet na mši. Tím služba nemohoucím neskončila, zrealizoval „Síť svátostné

výpomoci“. A ochotně pomáhal farníkům v těžkých situacích a celý rok připravoval mládež na svátost biřmování. V závěru svého působení ještě otec Jozef požehnal aktovky dvěma budoucím prvňáčkům.

Byli jsme zaskočení oznámením o jeho brzkém odchodu a je nám líto, že u nás nemohl dál pokračovat ve své činnosti a nebylo mu dáno ani dokončit přípravu našich katechumenů a biřmovanců.

Ještě jednou P. Jozefovi za vše velké díky a vyprošujeme mu Boží pomoc a ochranu pro jeho další službu. Na památku dostal obrázek znázorňující symbolické spojení našich třech farností spolu s křížkem, jenž vznikl z jeho iniciativy (*viz kresba vpravo nahoře, kříž je i na fotce na stránce vlevo*).

Kresba: Tereza Páralová

Foto: Miroslava Páralová

farníci z Vyskytné

Během prvních srpnových dní farnosti Chvojnov, Zachotín a Vyskytná přivítaly

svého nového duchovního správce P. Benedikta Rudolfa Machalíka OPraem. Vyprošujeme mu potřebné dary k vedení našich tří farností. **(tb)**

...a přivítání otce Benedikta

P. Marek Orko Vácha - Chuť žít (střípky z přednášky Křemešnického léta)

P. Marek Orko Vácha vybízel slovy Aristotela, abychom se na svůj život dívali jako na umělecké dílo. A učili se svůj život žít. Sv. Jan od Kříže přirovnával Boha k prameni, ze kterého si každý odnese tolik, jak velkou si přinese nádobu. P. Vácha to samé řekl o životu samotném: „Čekáš od života málo? Pak si opravdu odneseš málo.“

Upřímně poznamenal, že on sám je občas cholerik a řekne něco, co ho pak mrzí. Vzdělání mu ale moc nepomohlo to zlepšit. Myslí si, že škola by neměla poskytovat jen znalosti, ale prostřednictvím etiky také měnit charakter. „Pokud nějaké učení nezmění náš život k lepšímu, je bezcenné,“ poznamenal. Důležité je najít dobré vzory, od nich se učíme žít dobře. I Aristoteles vybízí, abychom se inspirovali lidmi, kterým se jejich život daří.

P. Vácha citoval průzkumy, které říkají: Pokud se pohybujete ve společenství šťastných lidí, pak máte větší šanci, že i vy budete šťastní. A platí to i opačně – zde citoval báseň humpoleckého rodáka Ivana M. Jirouse z vězení: „Po ránu mezi d'ábly vstávám / pomalu sám se d'áblem stávám“. Rodiče a učitelé by měli v dětech „rozfoukat“ plamínky toho, co jim jde, co je baví – sám vzpomněl na svoji paní učitelku Tesaříkovou, která ho takto ve 3. třídě ZŠ nasměrovala k celoživotní lásce: biologii.

Těmito „plamínky“ se vytvoří něco nového – a to je definice Boha, Lásky: ta umí tvořit z ničeho, co tu nebylo. Psycholog Frankl to doplňuje: „Láska odkrývá něco, co ještě neexistuje, ale co může být.“ A právě Bůh v nás vidí to, co bychom mohli být = „potencialitu dobra v nás“, v ideálním případě to občas zahlédneme i sami. Zmínil zde dílo G. B. Shawa Pygmalion (muzikál My fair lady), v níž se z květinářky stane dáma, protože okolí se k ní jako k dámě začne chovat.

Receptem na štěstí je to, když se protne něco, co nás baví, s tím, co potřebuje tento svět. A je třeba to dělat s pokorou, v tichosti – třeba tak, jako Nicolas Winton zachránil židovské děti. Není zde místo pro strach, nelze se nechat odradit neúspěchem. Příklady? Harryho Pottera odmítlo 12 nakladatelů, než se stal bestsellerem. A

Foto: Tomáš Škoda

první recenze na Beatles byla, že „tato kapela nemá žádnou budoucnost“.

Něco samozřejmě ovlivnit nemůžeme – zde P. Vácha citoval maďarského psychiatra Szondiho, který rozlišuje „nucený osud“ (ten neovlivníme) a „volený osud“, v němž si zvolíme, jestli budeme jen naříkat na svůj nucený osud, anebo něco nového vytvoříme.

Zdůraznil, že jsme odpovědní za svůj život. A nejsme ani bezvýznamní ve vesmíru: co když se někdy můžeme přímo my sami stát tím rozhodujícím jazýčkem na vahách v boji mezi dobrem a zlem? Každopádně by nám měla pomoci víra. Rabín Sacks říká: „Víra je protest proti tomu, že svět není takový, jaký by měl být.“ Naopak lenost a promarnění možností je rezignací na Boží pozvání k tomu, abych byl takovým člověkem, jakým mě chce mít Bůh.

Přednášející zaujal svou erudicí, která zahrnuje nejen klasické pilíře vzdělanosti, ale i moderní umění - mj. převyprávěl film Armagedon (a přidal anekdotu o Bruceovi Willisovi: "Proč nehrál v Titanicu? Protože by všechny zachránil"). Upoutal svou energičností i trpělivostí, s níž čekal na zprovoznění promítačky. Na konci na něj čekala řada lidí, kteří ho poprosili o autogram do nějaké z jeho knížek. (hm)

P. Pavel Šimák - Farnost jako polní nemocnice (střípky z přednášky Křemešnického léta)

Kamenický rodák P. Pavel Šimák se na svém někdejší působišti v Prachaticích začal zevrubně věnovat lidem na okraji společnosti (bezdomovcům, rodinám v nouzi, psychicky nemocným atd.) a v této činnosti dál pokračuje i ve své současné farnosti – v Kaplici.

Přednášku začal citacemi z Písma o pomoci potřebným – už ve Starém zákoně se mluví o nutnosti podělit se s chudým, sirotkem, vdovou, cizincem. Vše vrcholí milosrdným Samaritánem v zákoně Novém. Ryzí „Boho-služba“ není kultem v chrámě, ale službou druhému. A Bůh dává zaslíbení, že to, co dáme, se nám vrátí. „A pokud se to nevrátí, nebo se to otočí proti nám, i to je přece osud našeho Spasitele, který uzdravoval a léčil, ale ukřižovali ho. I to nám otvírá dveře do Božího království,“ uvedl otec Pavel.

Podle něj se tento rozměr pomoci druhým (spojený s uzdravováním od zla) z církve bohužel vytratil. Traduje se, jak přišel kdosi za jedním z renesančních papežů, který ho z hrdostí vodil po pozlacených sálech a utrousil: „Dnes už by svatý Petr nemohl žebrákovi říct: Zlato ani stříbro nemám.“ A jeho host ironicky namítl: „Ale taky už by mu nemohl říct: Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského vstaň a chod!“ (viz verš ze Skutků 3,6)

Otec Pavel připomněl, že nemocnice vynalezli křesťané. Dodnes se v nich personálu říká „sestry“, protože zdravotní sestry byly většinou řeholnicemi. „Nedělá nám problém se Kristu klanět před pozlacenou monstrancí, ale nejsme ochotni se k němu sklonit v žebrákovi,“ uvedl P. Šimák s tím, že utrpení je pro nás výzvou.

Citoval jemu blízké výroky Matky Terezy o tom, že „Ježíš je ten, kterého nikdo nechce, bezdomovec, narkoman, opilec...“ A slova papeže Františka, že církev musí obnovit schopnost hojit zraněné (přirovnání k polní nemocnici v nadpisu) – aniž by se jich nejprve ptala, proč se tam dostali. Otec Pavel říká: ano, ti lidi na dně jsou často zlí, protože je ovládlo zlo – a o to víc je třeba se za ně modlit.

Velmi Pavla Šimáka oslovila kniha Ludovíta Fazekaše Posvětenie ako bohoslužba všedného dňa. „V ní se psalo, že fary budoucnosti budou mít možná propálené ubrusy stolů a pozvracené schody – protože se kněží budou starat o ty poslední,“ cituje z

knihy. A skutečně, prachatická fara v době jeho působení k tomu občas neměla daleko. Díky otci Pavlovi tam vznikl první azylový dům v Jihočeském kraji, propojený s farou.

To přinášelo kuriózní situace. Když pan děkan Havrda v kostele zkolaboval, běžela jedna paní volat záchranku, ale v rozrušení před 155 zapomněla vytočit předvolbu 0 pro volání ven, a dovolala se do do azylového domu – a bezdomovci běželi zachránit pana děkana. Nebo jeden bezdomovec ve zlém opustil faru, ale pak hořce litoval. A tak se v telefonu zastřeným hlasem představil jako P. Lízna (známý „patron“ lidí na okraji) s tím, že žádá kolegu-kněze, aby Standu (tedy jeho) ubytoval. Pan děkan to prokoukl: „Tak ty seš Lízna!? Já ti asi taky jednu líznu!“

Přestože „výsledky“ práce jsou „neměřitelné“, otec Pavel zmínil řadu dobrých konců, až zázraků. Třeba naroman Ivoš, kterého se ujal a vzal ho i do Medžugorje, prožil obrácení a dnes sám svědčí závislým. Nebo P. Pavel potřeboval umístit lidi bez domova na opuštěnou faru, ale byla v havarijním stavu. Inicioval tedy modlitbu, po níž zazvonil telefon – a v něm muž, kterého neznal, řekl, že mu věnuje 100 tisíc korun. Za 14 dní se situace opakovala.

Otec Šimák zakončil své vyprávění, které proložil písněmi s kytarou (Kde pane jsi, Tajemství jedno vím), podobenstvím o chrámě na ostrově, který měl 1000 nádherných sladěných zvonů, ale ostrov se pak potopil. Přesto tam jezdili lidé a naslouchali moři, jestli neuslyší aspoň jeden zvon. Ten nejvytrvalejší tam byl nejdéle a chtěl odjet domů, ale ještě zůstal den navíc – a ten den uslyšel postupně všech tisíc zvonů. Moře ztvárňuje temnotu, ale ti, kdo jsou ochotni mu naslouchat, nakonec uslyší harmonii lidských srdcí. (hm)

Foto: Jan Mazanec

Toulky Prahou aneb Zajímavý tip na pouť pro farnost

Farníci z Božejova a Libkovy Vody navštívili Arcibiskupský palác v Praze. Měli možnost nahlédnout do prostor, které jsou jinak veřejnosti nepřístupné. Kromě jiného zhlédli obrazy Petra Brandla, Antonína Machka, Josefa Ženíška či práce Josefa Václava Myslbeka.

V období komunismu zde sídlila StB. Naproti byla totiž švýcarská ambasáda. V této budově do své emigrace bydlel disident Pavel Kohout. Z prostor střechy jsme obdivovali výhledy na město. A v interiéru zase arcibiskupskou kapli – jediné místo, kde nebyly namontované za komunismu odposlechy. I přesto kardinál Tomášek sděloval důležité věci nejraději v zahradě nebo při zapnutém tranzistoru.

V přijímacích salonech zaujmou gobelíny utkané v Paříži v letech 1752–58. Marie Terezie je dostala jako dar od francouzského krále a darovala je svému oblíbenému arcibiskupovi Antonínu Petru Příchovskému. V paláci také točil Miloš Forman slavného Amadea. Zůstaly zde po něm přemalované barokní židle. Z československé filmové produkce stojí za zmínku F. L. Věk nebo Panna a Netvor. Krátce před svou smrtí byl na filmování posledně jmenovaného snímku zavzpomínat baletní mistr Vlastimil Harapes. Ve filmu Panna a netvor zazářil po boku slovenské herečky Zdeny Studenkové.

P. Karol Gottschalk Lovaš

Foto: autor

Ohlédnutí za farním táborem v Lukavci

Letos v červenci jsme uspořádali 10. ročník Lukaveckého farního tábora. Jak to začalo? V roce 2014 mě oslovila katechetka Milada Vybíralová z Pacova, zda bych jí nepomohla s táborem. Díky ní jsme se my vedoucí dali dohromady a naučili se, jak připravit a vést tábor. A to hned pobytový a uprostřed přírody. V covidové době bylo méně vedoucích, a tak jsme raději zkusili „jen“ příměstský. A u něj i zůstáváme. Fara se zahradou, na které P. Siard vybudoval velkou pergolou, se k tomu výborně hodila a osvědčila.

Při přihlašování dětí dáváme přesnost těm z farnosti, kterých není v Lukavci mnoho. Pak dětem, které navštěvují náboženství v ZŠ. Vždy se nám ale sami ozývají rodiče, kteří také mají zájem. A tak větší polovina dětí neví o křesťanství nic a poprvé se na táboře setkává s modlitbou a slavením mše. Zájem roste, a tak jsme letos připravovali program na téma DIVOKÝ ZÁPAD pro 32 dětí. Jen díky aktivitě mladých studentů, kterým se na našich táborech líbilo a vrací se k nám, jsme jich mohli přijmout tolik. Pro mě je to velký důkaz Boží moci! Každý z vedoucích jsme jiný, i víru prožíváme dost odlišně, přesto dokážeme společně vytvořit krásný tábor, na kterém je nám dobře. Děkuji všem za společný čas. **Miluše Jílková, Lukavec**

Mladí ze společenství Antiochia zavítali do Počátek

Film, chvály, modlitby, besedy, ale i sportování - to vše nabídl třítydenní program společenství Antiochia ve spolupráci s počátečkou farností. Mladí lidé z Moravy pojali své působení ve farnosti jako misií, jejich nadšení neodradila ani menší účast na některých akcích. Dík patří i manželům Reidovým za poskytnutí prostor.

Foto:
Jana Buchlovská
a Jan Mazanec

Farní fotbalový turnaj v Cerekvi slaví deset let existence

Přemýšlel jsem, zda tento text pojmut jako každý rok, napsat o hezkém počasí a vydařené akci, ale chtěl bych tentokrát zhodnotit turnaj z trošku jiné perspektivy, i když předchozí zhodnocení jistě platí i pro tento ročník. Tedy alespoň z pohledu pořadatele.

Jsem vděčný. Vděčný Bohu. Vděčný za to, že tato akce mohla oslavit 10. ročník, za to, že se vždy najdou týmy a hráči, kteří se chtějí účastnit Farního fotbalového turnaje. Vděčný za pomocníky, rozhodčí a především za podporu od duchovních správců v Horní Cerekvi. Jmenovitě aktuálnímu faráři Martinu Bráchovi a jeho předchůdci Jaroslavu Zygmuntovi. Věřím, že turnaj není jen o fotbale a sportovních výsledcích, i když jsou samozřejmě důležité, ale také o setkání, o tom, že se zde potkávají různí lidé s různými názory. Že tento turnaj má sportovní úroveň, ale zároveň jistý přesah.

Děkuji všem, kteří se zúčastnili letošního ročníku v jakékoliv roli.

Martin Havelka

Foto: Miroslava Havelková

Jak Pacovští putovali do Fatimy a Compostely

Loni v únoru, ještě před konfliktem v Gaze, jsme jako poutníci navštívili místa spojená s životem Ježíše Krista ve Svaté zemi (*reportáž vyšla v loňském dubnovém čísle zpravodaje*). Letos jsme se vydali opačným směrem, na samý jihozápad Evropy – do portugalské Fatimy. Do Lisabonu jsme přiletěli odpoledne před Svatodušní nedělí, a navečer, po příjezdu do Fatimy, nás ubytovali v samém sousedství poutního areálu.

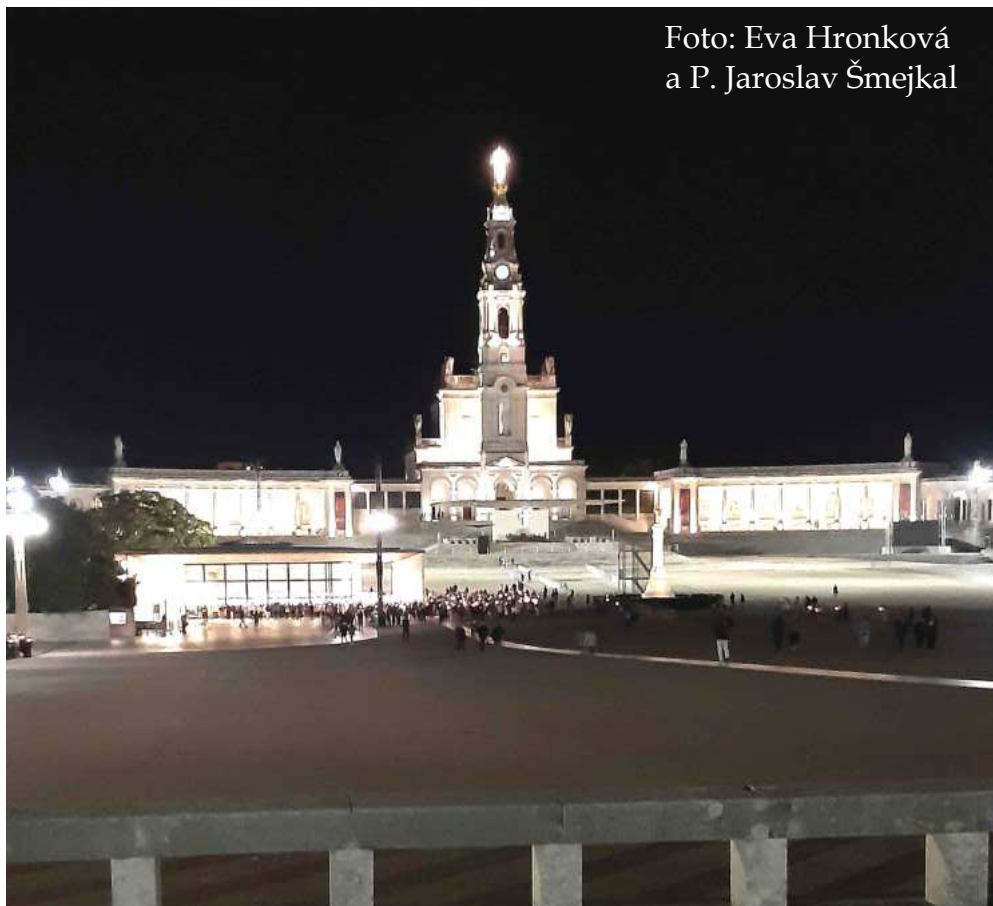
Po příchodu na ohromné prostranství jsem si uvědomil, jak se za necelé jedno století z pastvin u malého městečka Fatima stalo jedno z nejnavštěvovanějších poutních míst v Evropě. Před poutní bazilikou Panny Marie Růžencové je asi 300 metrů dlouhé vydlážděné prostranství. Na jeho konci je nenápadný moderní kostel pro několik tisíc věřících. V podzemí před kostelem jsou další kaple a společenské prostory.

Každý den ve 21:30 se před kaplí Zjevení modlí růženec (*viz snímek vpravo dole*). Před ní je socha Panny Marie s korunou na hlavě. Po návštěvě papeže sv. Jana Pavla II. roku 1982 byl do korunky vložen projektil, který měl papeže usmrtit při atentátu rok předtím.

Foto: Eva Hronková
a P. Jaroslav Šmejkal

Úsek přes prostranství ke kapli Zjevení ve Fatimě někteří absolvují po kolenou.

Podle jazykových skupin se jednotlivé desátky modlí vybraní poutníci. Kromě Portugalců jednoznačně převažovali polští poutníci. Dvakrát jsme měli možnost české modlitby Zdravas Maria. Po modlitbě růžence následuje světelný průvod kolem celého prostanství, kdy je slavnostně nesena socha Panny Marie.

Během dne bylo velice dojemné vidět některé poutníky, jak se po kolenou a s růžencem v ruce sunou přes celé asi 300 metrů dlouhé prostranství (*viz snímek na levé straně*), na znamení pokání a naléhavé modlitby.

Hned druhý den po našem příjezdu - bylo to o slavnosti Soslání Ducha svatého, jsme měli možnost navštívit nedaleké univerzitní město Coimbra a slavit mši svatou přímo v klášterním kostele, který je spjatý s životem sestry Lucie dos Santos. Byla jednou ze tří dětí, kterým se v roce 1917 opakovaně zjevila Panna Maria. Oznamovala brzký konec války a naléhavě vyzývala k pokání. Jestliže se lidé neobrátní a nebudou činit pokání, přijde ještě hroznější válka. Z historie víme, jak tato slova byla pravdivá. Bratranec František a sestrénice Jacinta zemřeli ještě jako děti na tzv. španělskou chřipku brzy po 1. světové válce.

Výlet za sv. Jakubem na sever

Z Fatimy je to 400 kilometrů do španělského Santiaga de Compostela. Využili jsme této blízkosti ke dvoudenní návštěvě

tohoto dalšího známého a hojně navštěvovaného poutního místa. V katedrále sv. Jakuba mě (s-nímek vedle vpravo) při mši zaujala lektorka, která se po prvním čtení vracela do lavice neobvyklým způsobem: Uctivě šla pozpátku, aby Pánu Ježíši ve svatostánku neukazovala záda.

Hlavní oltář s ostatky svatého apoštola Jakuba, stejně i strop a stěny presbytáře, září zlatem (s-nímek níže vpravo, s P. Jaroslavem Karasem z Mladé Vožice).

Zvláštností poutního chrámu je ohromná kadidelnice, kterou jsme však neviděli. Používá se totiž jen při velkých svátcích, kdy se zavěšená ke stropu houpá s oblaky kadidlového dýmu nad hlavami poutníků.

Rodný dům sv. Antonína

Po návratu do Fatimy jsme společně prošli křížovou cestu vedoucí olivovými sady a navštívili domky fatimských pasáček. Jeden den jsme využili k návštěvě hlavního města Lisabonu, kde se v loňském roce konaly Světové dny mládeže. Ve dnech, kdy píše tento příspěvek (13. 6.), je svátek sv. Antonína z Padovy, který ale nepocházel z Padovy, nýbrž právě z Lisabonu. Navštívili jsme jeho rodný dům v suterénu

kostela nesoucího jeho jméno. Antonín se pak dostal do Itálie a na popud sv. Františka se věnoval kazatelské činnosti v Itálii a Francii a přednášel na univerzitě v Bologni. Zemřel poblíž Padovy v r. 1231. U nás je uctíván jako pomocník v naléhavých záležitostech.

Poslední den pouti jsme prožili na břehu Atlantiku (*snímky výše*) a navštívili dominikánské opatství Batalha, cisterciácké opatství Alcobaca a poutní kostel Panny Marie Nazaretské v Nazaré.

Příjemně unaveni a vděční za bohatě prožité dny putování za Pan-nou Marií a sv. Antonínem jsme se plni dojmů navraceli do svých domovů. Zpáteční let přes španělské území, poseté horskými hřebeny, s řadami větrných elektráren a hlubokými kaňony s přehradami a vyprahlou krajinou, ve mně zanechal nezapomenutelný zážitek. Oproti tomu Francie už byla zelená a úrodná, stejně tak Německo a pak naše země česká.

Díky Bohu i všem, kteří se na zdaru této pouti podíleli. Zvláště pak poděkování patří paní Ireně Hendrichové, která poutní zájezd zprostředkovala a jako průvodce nás doprovázela.

P. Jaroslav Šmejkal, vděčný poutník

Setkání ve Farském kázku v Opatově se nakonec kvůli nepřízní počasí konalo v místním kostele

Nahoře vystoupení sdružení Canteva, dole přítomní kazatelé. Bohoslužby vedl senior Horáckého seniorátu Jan Keřkovský. Foto: Libor Zajíček

Ještě k pouti do Medžugorje - báseň Leony Smrčkové

K reportáži o pouti do Medžugorje omylem nevyšla tato báseň Leony Smrčkové. Sice pozdě, ale přece ji uveřejňujeme - i jako připomínku nedávné modlitební výzvy Panny Marie z Medžugorje, která našla ohlas i v našich farnostech (viz avíza akcí - Pelhřimov, 24. 9.) a lidé se v nočních hodinách modlili celý růženec za mír.

Medžugorje 2024

Maria nás volá: „Děti!
I když zrovna nechce se ti,
sbal si pěkně kufříček,
vem' růženec z kuliček.
Nasedni do autobusu,
přes okýnko pošli pusu.“
Vyrážíme do Bosny,
začínáme nejdřív sny.
Až se trochu vyspíme,
pěkně se pomodlíme.
Dojeli jsme – „Hurá, sláva!“,
i Podbrdo na nás mává.
Maria se na nás těší,
moc dobře ví, že jsme Češi.
Farnost, Křiževac a Podbrdo,
v noci spíme všichni natvrdo.
Jde nám z toho hlava kolem,
zakončíme Cenacolem.
Maria nás objímá,
zvlášť když Honza zazpívá,
k tomu Zdísa hraje, zpívá,
až nás to všechny dojíímá.
Máme tady partu příma,
nehrozí nám chřipka, rýma,
Pomocníkem pro naši spásu,
je i hlášení místního rozhlasu.

Mikrofon má často Petr,
je s ním spousta legrace,
s tímto naším putováním,
má i Janča dost práce.
Referentka Marijánka,
to je naše zlatíčko,
zajistí nám všechny akce,
i to, že svítí sluníčko!
Ani jsme se nenadáli,
naše pouť je u konce,
doufejme, že doma v dáli,
poneseme ovoce!
Děkujeme Otče Petře,
že jsi s námi putoval,
že ses o ty naše duše,
pěkně duchovně staral.
Dík též patří těm,
kdo vůbec za volantem nespali,
že nás pěkně putováním
autobusem protáhli.
Největší dík ovšem patří
naší Matce Marii,
že si nás sem zavolala
a my poslechli jsme ji.
Děkujeme za Tvou péči,
že se o nás postaráš,
těšíme se, až nás na pouť
zase znovu zavoláš!

Leona Smrčková

Eucharistie je díkůvzdáním Krista i nás

Jedním z největších tajemství mše svaté je moment, kdy kněz proměňuje "oplatku" v Tělo Kristovo (podstatu chleba v podstatu Kristova těla). Tento proces se nazývá **přepodstatnění**. Teolog Ctírad Václav Pospíšil se pokusil v **Katolickém týdeníku** vysvětlit, zda se výraz "**přepodstatnění**" nedá vyjádřit nějak srozumitelněji.

Ano, pojem „přepodstatnění“ je pro dnešního člověka krkolomný. Je ale třeba podotknout, že užívané terminologie mají své hluboké opodstatnění - bývají totiž výsledkem dlouhého úsilí o vyjasnění problému a o dosažení shody mezi věřícími. Měnit tato vyjádření je tedy poněkud problematické, protože každá změna může vést k nedorozuměním. Ona dávná vyjádření rozhodně není chybou i dnes přijímat s náležitou úctou, což ale neznamená, že bychom se nemohli pokusit o nové pojmenování toho, co je samo o sobě v zásadě nevýslovné.

K hlubšímu porozumění pravdám víry se dostáváme, když hledáme vzájemné vztahy mezi nimi. Pro pochopení přepodstatnění se proto zdá být plodné uvažovat o vztahu mezi eucharistií a Nejsvětější Trojicí. Víme, že Bůh Otec při věčném tvoření dává Synu všechno, co má. Jeví se nám tedy jako první absolutně Štědrý. Syn jako obraz Otce koná to, co vidí činit svého Otce: daruje mu vše, co od něho obdržel, a dělá to s nevýslovnou vděčností a díkůvzdáním. Můžeme tudíž říci, že Syn je první absolutně Vděčný.

Osoby Trojice jsou totožné se svými vzájemnými vztahy, ony těmito vztahy jsou. Otec je tudíž sama Štědrost a Syn je zase sama Vděčnost, Díkůvzdání. Dar, který dává Otec Synu a Syn zase vrací Otcí, je sama Boží přirozenost. Tímto vzájemným darem je Duch Svatý. Proto je také vzývání Ducha Svatého neodmyslitelnou součástí našeho slavení eucharistie.

Nezbývá než dodat, že Syn je v Trojici věčným Díkůvzdáním, tedy Eucharistií. To je jeho nejvlastnější synovská totožnost. Nedivme se, že v okamžiku vrcholného zjevení Syna v těle, v předvečer svého totálního sebedarování Otcí i nám, Kristus sám sebe

Ilustrační foto: Lucie Horníková/Člověk a víra

ztotožní s díkůvzdáním, když v modlitbě pozvedne chléb a kalich vína. On je Díkůvzdáním a bude přítomen pokaždé, když jeho učedníci budou konat tento podivuhodný úkon díkůvzdání, když si budou připomínat jeho sebedarování Otci i nám.

Nezapomínejme, že eucharistie (a tedy i „přepodstatnění“) není jen Kristovým úkonem, ale i naším jednáním. Syn chce, abychom vzdávali díky Otci, tomu, jenž se cele daruje nám. Jestliže spása spočívá v co nejdokonalejším spodobení člověka s Bohem a jestliže je Trojjediný sám v sobě totálním vzájemným sebedarováním, pak chléb a víno položené na oltář symbolizují nás samotné, naši touhu darovat se Bohu a vzdávat mu díky. Jediný Velekněz nové smlouvy tajemně bere do rukou tuto naši snahu a to, co schází do její plnosti, už nyní doplňuje svým vlastním nekonečným díkůvzdáním Otci. My tak vstupujeme do jeho plnosti, do jeho bytí Eucharistií – Díkůvzdáním. Přijímání posvěceného chleba a vína pak znázorňuje, že nejenom konáme díkůvzdání, ale že se jím chceme i stát. Toto ztotožňování se s Kristem, stávání se věčnou Eucharistií a Díkůvzdáním má svou účinnost i tehdy, když někdo (především kvůli nemoci) přijímá chléb nebo víno mimo vlastní mši svaté. Přeměněný chléb je zpřítomněním Božího Syna – věčného a dokonalého Díkůvzdání - i mimo slavení mše. Pokud ale my sami nedáváme sebe Otci a nesnažíme se o totální sebedarování Otci, naše přijímání chleba a vína je nepravdivé, a proviňujeme se tak proti tělu a krvi Páně.

Ctírad Václav Pospíšil, z www.katydcz

Jak správně přijímat Tělo Kristovo?

Věřící přistupují k přijímání v průvodu - tak se naznačuje, že **eucharistie je pokrmem na cestu, i že kráčíme za svým Pánem**, který nám naopak vychází vstříc. Úctu a víru v Kristovu skutečnou přítomnost v eucharistii je třeba projevit těsně před přijímáním **krátkým pokleknutím** - pokud se ovšem klečelo při Beránku Boží nebo při "Pane, nezasloužím si...", pokleknutí na tom místě odpadá, neboť **není důvod ho zdvojit**.

Církev říká, že **při přijímání pod obojí způsobou**, tedy při přijímání Těla Páně i jeho Krve, je (1) plněji vyjádřeno svátostné znamení, (2) lépe vyniká znamení eucharistické hostiny, (3) jasněji je vyjádřena vůle Krista, který novou smlouvu stvrdil svou Krví, (4) je lépe vidět vztah mezi eucharistií a eschatologickou hostinou. Přijímání pod obojí způsobou je možné v případě, že **je všeobecně dovoleno biskupem, kněz uzná, že je to vhodné a věřící jsou připraveni**. Přijímat pod obojí je možné dvojím způsobem: napitím z kalicha nebo namočením hostie do kalicha s Krví Páně.

V případě, že se **podává pouze Tělo Páně** (nebo že se Krev Páně podává napitím), mohou si věřící vybrat, zda chtějí Tělo Páně přijímat **do úst v kleče, do úst ve stoje nebo na ruku ve stoje**. Žádný kněz nemá právo způsob svatého přijímání věřícím určovat či nařizovat. Pokud se podává Tělo Páně a Krev namáčením, lze je přijímat jen do úst. Podávání na ruku i podávání do úst jsou způsoby, které církev zná ze své tradice, oba dva vyjadřují úctu k eucharistii a **oba dva vyjadřují prázdnotu** (otevřené dlaně, otevřená ústa), s níž člověk očekává, že bude obdarován samotným Kristem.

Když kněz podává Tělo Páně věřícímu, ukáže mu hostii a říká při tom "Tělo Kristovo". Odkazuje tak na slova Ježíše při poslední večeři, který učedníkům dával chléb se slovy "Toto je moje tělo"; formule Tělo Kristovo byla používána již ve 4. století. Věřící odpovídá "Amen" a **tímto vyjádřením potvrzuje svou víru**, že to, co vypadá jako chléb, je ve skutečnosti Tělem našeho Pána.

z www.liturgie.cz

Citáty osobností o eucharistii

"Eucharistie je víc než večírek, než setkání přátel kněze. Je to sváteční dar od Boha, ve kterém se k nám sám přibližuje. Eucharistie je ve skutečnosti "pokladem" církve, neocenitelným dědictvím, které jí zanechal její Pán. A církev ho střeží s největší péčí, slaví ho každý den ve mši svaté, adoruje ho v kostelech a kaplích, dává ho nemocným a jako viaticum těm, kdo se vydávají na poslední cestu."

papež Benedikt XVI.
(Deus charitas est)

Obráz v kostele Všech svatých v Kamenici nad Lipou.

„Mám strach ze dne, kdy bych nemohla jít ke svatému přijímání. Ten chléb silných mi dává sílu pouštět se do díla. Mám pak odvahu vykonat všechno, co Pán ode mne žádá. Odvaha a síla, kterou mám, není moje, nýbrž Toho, který přebývá ve mně skrze eucharistii. Můj Ježíši, někdy bych už neměla sílu jít dál po cestě, kterou jsi mi ukázal, kdyby nebylo milosti eucharistie.“

sv. Faustyna Kowalská

"Kdyby andělé mohli žárlit na lidi, žárlili by z jediného důvodu: Svaté přijímání."

sv. Maxmilián Kolbe

"Tisíc let užívání si lidské slávy nestojí ani za hodinu strávenou sladkým společenstvím s Ježíšem v Nejsvětější svátosti."

sv. Pio z Pietrelciny

"Teprve v posledních letech pobytu v lágru jsem měl k dispozici hostie a víno, abych mohl tajně sloužit mši svatou. Jako kalich jsem užíval keramický šálek a proměněné hostie jsem roznášel v krabičce od zápalek. Vzpomínám na Velikonoční mši slavenou se spoluvězni v prádelně v oblacích páry. Po celý život to pro mne zůstaly nejkrásnější Velikonoce.“

kardinál Kazimierz Świątek

Inspiruje mě Abraham, který zasvěcoval místa Bohu, říká Petr Blažek, který nosí nemocným eucharistii.

Věřící často po nedělní mši zamíří do hospody, do cukrárny, na výlet nebo domů. Petr Blažek už několik let téměř každou neděli v tichosti a s odpovídající úctou vyjde z pelhřimovského kostela k místní nemocnici. Nese tam totiž nemocným svaté přijímání. O tom, co tam zažil, už vydal knížku s názvem *Ve stínu kříže*. Rozhovor s ním zapadá do tématu tohoto čísla – eucharistie.

Jak se během Tvého života vyvíjel tvůj vztah k eucharistii?

Můj vztah k eucharistii, potažmo k víře, se odvíjel běžným způsobem: v dětství jsem začal ministrovat a chodíval čtyřikrát ročně ke svátosti smíření. Ale samotný vztah byl vlažný, byl to vztah tuctového věřícího kluka. Změnilo se to až v dospívání, kdy si člověk hledá svoji cestu, a na vojně, kde jsem se poprvé veřejně musel přiznat k víře.

Po návratu z vojny mi nabídli sourozenci mé budoucí manželky, jestli bych s nimi nechtěl jezdit na salesiánské Chaloupky. Poté mě oslovil pan vikář Hanžl, zda bych nechtěl učit v Pelhřimově náboženství.

V souvislosti s tím jsem začal studovat teologickou fakultu a byl mi nabídnut akolytát – tedy donášet svaté přijímání nemocným a pomáhat při podávání svatého přijímání a konat bohoslužby slova.

Tím vším se i budoval můj vztah k eucharistii. A dneska můžu říct, že přirovnávám mši svatou a její vrchol, eucharistii, k putování na horu (*Hora eucharistie se jmenuje i zamyšlení Petra Blažka, které bychom měli přinést v některém z dalších čísel – pozn. red.*). Jde o to, že při cestě na horu musíme něco odložit, abychom něčeho dosáhli. A tady například obětujeme Bohu čas, a pak můžeme být na „hoře eucharistie“ obdarováni poznáním Boží nabídky a odměnění Boží přítomností.

To už jsi před studiem věděl, že chceš nosit eucharistii do nemocnice?

Ne, studovat jsem začal hlavně kvůli tomu, abych mohl lépe učit náboženství. Začal jsem totiž učit, ale zjistil jsem, že zvlášť u dospívajících mám limity a potřebuju mít větší znalosti. A studium mi opravdu otevřelo obzor poznání Boží lásky a Boží dobroty a celou tu hloubku, která se člověku nabízí.

Myšlenka nosit eucharistii do nemocnice přišla až po studiu?

Už po roce a půl studia, kdy jsem se stal akolytou, jsem mohl podávat svaté přijímání, konat bohoslužby slova (protože tu v okolí bylo hodně starších kněží). To se také dělo: vyjížděl jsem třeba do Božejova, kde působil pater Zeman nebo pater Charypar, nebo do Horní Cerekve, kde byl pan doktor Kadlec, nebo jsem vozil pátera Paclíka, aby mohl sloužit mše svaté, kde bylo třeba.

Po studiích jsem donášel svaté přijímání do nemocnice, ale jen příležitostně, na základě občasných žádostí, nebo když tam byli hospitalizovaní kněží z vikariátu. A k tomu jsem začal chodit na Zámeček (*Domov s pečovatelskou službou v Pelhřimově – pozn. red.*), kam jsem nosil eucharistii „děvčatům“ (říkaly si tak) – nejmladšímu „děvčeti“ bylo 75 let (*smích*).

Teprve pak mě oslovila sociální pracovnice z nemocnice, jestli bych nemohl pravidelně nosit svaté přijímání její mamince, která byla vážně nemocná, a nebylo možno se o ní starat doma. A já jsem začal této paní a ostatním pacientům, kteří projevíli zájem, pravidelně každý týden donášet svaté přijímání.

Takže kolik let už takhle pravidelně sloužíš a v jaký čas tam chodíš?

Myslím, že tohle začalo roku 1998, takže je to 26 let. Nejdříve jsem chodil po „deváté“ mši svaté, ale jelikož jsem kromě nemocnice chodil i na Zámeček, tak jsem domů chodil až ve čtvrt na jednu – doma už čekali s obědem, a zároveň v nemocnici už mi také „cinkali“ obědem za zády. Takže pak jsem začal chodit po ranní mši (v 7 hodin), ale to zas bylo moc brzo: jedna sestřička řekla sociální sestře, že to nejde, abych jim „lezl“ do snídaně. Tak jsem se

dostal mezi dva mlýnské kameny. Vyřešilo se to tak, že jsem po mši ještě donesl svaté přijímání nemocnému do domácnosti, a přišel do nemocnice později. Anebo jsem v nemocnici sice byl brzo, ale obešel jsem si třeba ty „schopnější“, kteří už byli po snídani... Zkrátka jsem se to snažil naplánovat.

Jaké byly začátky? Nemocnice tento záměr přivítala vstřícně?

Nebylo to vůbec jednoduché, protože na každém oddělení, kam jsem přišel, bylo nutné vysvětlovat, proč tam přicházím. Zvlášť když povědomí o duchovních potřebách v té době bylo minimální. Co se týká vstřícnosti nemocnice, nepamatuji si, že by nějaký lékař byl proti. Spíš byly výhrady ze strany „nižšího“ personálu, což se dá pochopit. Není jim příjemné, když se jim někdo pohybuje na oddělení mimo návštěvní hodiny. Postupně jsem se ale stal „známou firmou“. Také osvěta ve společnosti napomohla a personál si uvědomil důležitost duševní i duchovní pohody.

Sestry tedy v Pelhřimově pacienty informují o možnosti přijmout eucharistii?

Dnes se sestry ptají i na duchovní potřeby. Ale někdy od pacientů slyším: „To jsem nevěděl, že sem nosíte i svaté přijímání.“ Buď to v dotazníku, který sestra s pacientem vyplňuje, zanikne, anebo to sestry třeba dostatečně nezdůrazní, nebo to pacient špatně pochopí a informace kolem něj jen projde – což zase musíme pochopit vzhledem k jeho zdravotnímu stavu.

Ve své knize Ve stínu kříže jsi zmiňoval řadu drobných zázraků, kdy někteří nemocní ještě těsně před smrtí přijali eucharistii. Zažil jsi i nějaké obrácení?

Snad můžu říct, že někdy ano. Z poslední doby bych uvedl jeden příklad. V červnu jsem přišel na pokoj, kde ležela po mozkové příhodě moje teta, a když jsem se tam modlil, tak mě oslovila paní, která ležela vedle na posteli. Říkala, že ji nechtějí ani „dole“ ani „nahore“. Asi 10 minut jsme si povídali. A když teta zemřela, tak jsem se na tom pokoji objevil znovu, protože tam přeložili pacientku, které jsem donášel eucharistii, a měli jsme ještě delší

Foto: Jan Hejda

rozhovor. Při něm už jsem jí nabídl návštěvu kněze. Ona odpověděla, že možná. Za týden při mé otázce, jestli chce svátost smíření, řekla ano (od svých 19 let svátosti nepřijímala). Otec František Žák ji pak v týdnu vyzpovídal a podal svaté přijímání.

Sleduješ také diskusi o tom, zda přijímat na ruku, nebo do úst?

Původně jsem nesouhlasil s přijímáním na ruku, protože při purifikování pateny vidím částčky, které se tam objevují – takže může častěji dojít k upadnutí na zem. Někdy mi připadá, že přijímání na ruku povolil Svatý otec pro tvrdost našich srdcí (*narážka na situaci, kdy Mojžíš povolil Izraelitům pro tvrdost srdce např. propouštět své ženy, anebo mít krále – pozn. red.*). Zkrátka tak dlouho o to lidé usilovali, až jim to Svatý otec dovolil. Vnitřně jsem se s tím nemohl ztotožnit, ale za covidu jsem to přijal jako danost. Každopádně když mohu podat do úst, je to pro mě lepší, ale respektuju i druhou volbu.

Ve společenství mužů se hodně modlíš za úctu k eucharistii. Jak ty sám prožíváš chvíli, kdy přijímáš eucharistii?

Ze zkušenosti můžu říct, že se moje úcta k eucharistii ještě prohlou-

bila, když jsem absolvoval duchovní obnovu s otcem Jamesem Manjackalem. Od té doby to prožívám jako objetí Boží lásky. Mnohdy si představím, že při přijímání mě Pán objímá a že můžu spočinout na jeho hrudi, v blízkosti jeho srdce.

Kolik tak lidí v neděli v nemocnici přijme eucharistii?

Záleží jak kdy. Před covidem bývalo v neděli i deset lidí, dnes je to tak tři, čtyři.

Tato služba určitě vyžaduje i pochopení od rodiny...

Někdo si z toho dělá legraci, že tam chodím proto, že se mi nechce pomáhat při vaření oběda (*smích*). Ne, vážně, mám pochopení od rodiny, bez toho bych to dělat nemohl. Akorát když jsem chodil pak ve čtvrt na jednu domů, manželka mi říkala, abych ještě někomu řekl. V té době mi také bylo naznačeno, zda by to nešlo nějak spojit, aby se všichni sešli na jednom pokoji. Jenže to nejde, pokud jsou na různých odděleních, nebo jsou nemohoucí. Nakonec jsem pokračoval v nemocnici a na Zámeček začal chodit jiný akolyta.

Máš nějakého následovníka?

Myslím, že je to na dobré cestě, už teď mám zástup, když potřebuju, a navíc jsou tu ve farnosti tři noví akolyté, jeden z nich už mě zastupoval, když jsem byl na jaře v Medžugoriji. A pak mi ještě za to poděkoval! Byly to pro něj požehnané chvíle. Myslím si, že by časem mohli pokračovat v mých šlépějích, a budu se snažit je „zaučit“. Ona také na to musí být povaha - to neříkám proto, že bych na to byl ideální. Ale vše ukáže čas, ale snad se to podaří.

Uvažuješ o pokračování knížky Ve stínu kříže?

Zatím ne, i když nějaké nové příběhy mám.

Co Ti dává sílu dál v této službě pokračovat?

Inspiruje mě postava Abrahama, který, kam přišel, tam postavil oltář Hospodinu. Zasvětil to místo Bohu, ukradl ho pohanským bohům. Teprve po něm přišel Jan Křtitel, který už zachraňoval konkrétní živé bytosti pro Boží království. A já bych rád jako Abraham připravil místo pro příchod našeho Pána a věřím, že to

Vitráž v kostele sv. Michaela ve Findlay v Ohio. Foto: Wikipedie

může zažít každý, kdo dělá něco podobného – tedy připraví půdu tím, že konkrétní místo ukradne „pohanským bohům“ a posvěti ho. Ať už tam jde s modlitbou, s eucharistií nebo s dobrým skutkem.

Určitě i to, že tam vidíš hodně utrpení, není jednoduché...

Člověk to musí brát jako poslání a službu. A musí si uvědomit, že přichází s Tím, který uzdravuje a dává sílu k nesení utrpení spojeného s nemocí. Když přijdu k pacientovi, říkám, aby zůstal v té poloze, kde je, protože tam se cítí dobře. Když se nějak přemáhá, tak už se nevěnuje tomu, co se tam děje. Známy mi jednou řekl: „Já bych to nedal. Mě by svazovalo to, že vidím nemocného a nemůžu mu pomoci.“ Ale mně se líbí úryvek ze Skutků apoštolů, kdy Petr přichází do chrámu a tam čeká žebrák. A Petr mu říká: „Stříbro ani zlato nemám, ale co mám, to ti dám.“ A tak se i já z toho, co jsem od Pána dostal, snažím dávat. A mě ta služba naplňuje a dává mi sílu. Ne že bych si bez ní nedokázal představit život. Ale když můžu, tak rád nemocné navštívím.

(hm)

Třídenní modlitební adorace mi dala nečekanou sílu, novou útěchu a radost z blízkého vztahu s Bohem

V naší farnosti se jako ženy každý týden modlíme za své děti. Založily jsme již druhou skupinku MM (Modliteb matek). Letos jsme se poprvé také zapojily do třídenních modliteb tzv. tridua MM. Tyto třídenní modlitby - adorace - se konají čtyřikrát do roka v duchovním spojení se všemi skupinami MM.

A proč triduum? V Bibli se na mnoha místech hovoří o třech dnech. Je to velikonočního triduum - třetího dne vstal Pán Ježíš z mrtvých, Jonáš byl tři dny v břiše velryby, Judita byla v Holofernově táboře tři dny a tři noci, Ester shromáždila Židy, aby se tři dny a tři noci postili a modlili a potom šla před krále, aby je zachránila.....

Maminky, které se již tridua zúčastnily, říkají: „Zdá se, že po dobu tridua jsou nebesa otevřená a Pán Ježíš k nám přichází s košem plným drahokamů - uzdravením, osvobozením, odpuštěním, smířením, radostí, pokojem a láskou...“

Po všechny tři dny po mši svaté jsme před Nejsvětější svátostí po modlitbě k Duchu svatému rozjímaly na daná témata určená pro všechny skupiny MM: **pátek: Žalm 139,23-24, sobota: 1. list Timoteovi 2,1-2, neděle: Jeremijáš 33,11.**

V pátek, kdy za naše hříchy zemřel Pán na kříži, jsme po mši odprošovaly za svoje hříchy při rozjímání nad Davidovou modlitbou „Bože, zkoumej mě, ty znáš mé srdce...“ Modlitba, v níž David volá k Bohu a prosí ho, aby napravil jeho cesty, aby sestoupil dolů a pronikl hluboko do nitra jeho života, na mě velice zapůsobila.

Uvědomila jsem si, že i já se ji potřebuju modlit, když mám za to, že jen ta moje cesta je před Bohem ta přímá, zatímco cesta druhého potřebuje napravit. David se nemodlí za to, aby Bůh zkoumal bratra a zkoušel sestru, ale za to, aby zkoumal a zkoušel jeho vlastní život a víru. Ví, že Bůh ho zkoumá a zná, a přece se znovu modlí, aby to dělal ještě víc, jeho znovuzrozené srdce tak touží po Kristu, že ho chce znát víc, znovu a znovu.

Také jsem si připomněla proroka Daniela, který byl člověk spra-

vedlivý, a přece odprošoval Boha za celý izraelský národ. A jistě i Panna Maria odprošovala Boha Otce za nás, v našem zastoupení slovy „Otče, odpusť nám naše viny.“

**Modlitební
triduum
Modliteb
matek**

Při rozjímání jsme prosily o pokorné srdce, které vidí vlastní hřích a cenu, kterou za něj Pán zaplatil, aby nám umožnil cestu k naplněnému životu.

Odprošovaly jsme za všechna naše selhání, povyšování, kdy jsme hledali smítko v oku bližního, za soudy o druhých, když jsme soudily nahlas i v srdci. I z Pána Ježíše chtěli udělat soudce, když k němu přivedli obžalovanou ženu, ale on řekl: „Kdo z vás je bez hříchu, hod' po ní kamenem první.“

Naše rozjímání umocňovaly po všechny tři dny dojmavé zpěvy obou Marušek Bratránkových. Píseň „Měl bych mít bílou hůl...“ se mi často vybavuje a napadá mě, kolik takových „nevidomých“ mezi námi je, kteří nevidíme, jak vroucně nás má Bůh rád?

V sobotu, na Slavnost apoštolů Petra a Pavla, jsme byly naší zakladatelkou Veronikou Williamsovou pozvány, abychom odpustily a prosily za obrácení těch, kteří ublížili nám a našim dětem. Sešly jsme se na mši svaté ve Velké Chyšce a po jejím skončení rozjímaly nad 1. listem Timoteovi, ve kterém ho apoštol Pavel žádá, aby se konaly prosby, modlitby, přímluvy, díkůvzdání za všechny lidi.

Uvědomila jsem si, že i my jsme k tomu stále zvány. V modlitbách prosíme za všechny lidi ze zemí, kde jsou nepokoje a války, a za všechny, kteří nám vládou. Modlíme se za nemocné, trpící, opuštěné a za všechny strádající děti. Také za učitele, vychovatele, kněze a všechny, kteří prohlubují naše poznání, i za posilu pro misionáře.

V neposlední řadě pamatujeme na papeže Františka a prosíme o požehnání jeho úsilí o církve blízkou lidem. V prosbách za obrácení těch, kteří ublížili nám a našim dětem je nám vzorem právě sv. Pavel. Ublížoval a pronásledoval první křesťany, ale po setkání s Pánem úplně změnil svůj život.

Prosily jsme na přimluvu Panny Marie, útočiště hříšníků, o změnu srdcí zkamenělých nenávistí, závistí, žárlivosti či jinou zlobou, za všechny, kteří zabloudili na cestě do Božího království, dostali se do závislosti, aby se jako sv. Pavel obrátili a začali konat dobro. Při této adoraci jsem cítila vděčnost za nesmírné Boží milosrdenství i k těm, kteří ztroskotali ...

Vybavila se mi otevřená náruč a láskyplná slova otce: „Tento tvůj bratr byl mrtev a zase žije.“ Jak někdy i já mám potíže s odpuštěním! Uvědomuji si, že očekávám od druhých něco, co mi nejsou schopni poskytnout. Jsem pak zklamaná, protože očekávám příliš. Kéž se tou Boží bezpodmínečnou láskou necháme proměnit i my a nepromarnujeme mnoho času starostmi a pokusy uspořádat věci vlastními silami nebo nečinností.

V neděli, kdy náš Pán vstal z hrobu, jsme podle naší zakladatelky rozjímaly nad slovy Jeremiáše: „...hlas veselí, hlas radosti, hlas ženicha a hlas nevěsty, hlas těch, kteří vybízejí: ‚Chválu vzdejte Hospodinu zástupů, protože Hospodin je dobrý...‘“

Pána jsme po mši svaté v pacovském kostele chválily za všechna požehnání, dary a milosti, uzdravení, za tu úžasnou lásku, se kterou přišel k nám o vše se rozdělit, nesl tíži našich hříchů a skrze svou smrt vykoupil svět. A také jsme nezapomněli na Pannu Marii, bez níž by se Bůh nestal člověkem.

Dojímá mě, jak za tuto úžasnou milost Maria ve svém Magnificat nadšeně velebí Bohu a dobrořečí mu. Jásá v Bohu, v tom, kterého poznala jako svého Spasitele. Tolik radostných svědectví čerpáme z Písma svatého, tolik uzdravení. Člověku, od narození slepému, navrácí Pán zrak a on ho nakonec přijímá za Mesiáše a padá na kolena.

Už není otrokem slepoty a předsudku, ale stává se novým stvořením. Jeho osvěcující cesta je cestou osvobození od hříchu, na kterou jsme i my povolány. I když nejsme dokonalé, skvělé, zdravé, můžeme žít v jistotě, že jednou dojdeme do nebeského domova.

Náš Pán nás ujistil, že nás neopustí. Pláče s námi, když se rmoutíme, a raduje se, když se veselí naše srdce. Obdivuji, jak první křesťané přímo vyzařovali radost – nejen tehdy, když jim v životě

vše vycházelo dobře.

Díky tomu, že jsme dvě předchozí setkání tridua odprošovaly za svoje hříchy a prosily za odpuštění pro ty, kdo nám a našim dětem ubližují, tak jsme v neděli s čistým srdcem mohly děkovat Pánu, že jsme to dokázaly. A chválit ho za vše: za stvoření, přírodu, dobré lidi, zvířata, rostliny, slunce i oblohu, naši vlast. Každický z nás je mistrovským dílem Božích rukou stvořeným k dobrým skutkům. Kéž kolem sebe vidíme více stop Boží otcovské lásky a uvědomujeme si Boží péči o nás.

Můžeme se učit od toho nejlepšího učitele, který svým životem dává návod, jak jednat s druhými, vidět jejich potřeby a jakou cestou jít. Zda tou snadnější, která do Božího království většinou nevede, nebo méně snadnou, úzkou. Tou je sám Ježíš, který řekl: „Já jsem ta cesta, pravda a život.“ I On si svůj život nezařídil pro sebe. Utrpení si nevybral, ale došel k němu.

O vše byl připraven, o život, o všechny vyhlídky, o všechny lidské možnosti, i o přátele. Ale nebyl připraven o smysl svého života, o své poslání. To bylo smrtí naplněno. Ať nepřestáváme žasnout nad velikostí Boží lásky, ať si nikdy nemyslíme, že ji nepotřebujeme a nekráčíme cestou farizeů a zákoníků, cestou povyšování.

P. Jaroslav zakončil každý den tridua našich MM modlitbou a svátostným požehnáním. Velice působivá byla modlitba za odpuštění papeže Františka: „Odpusť nám válku, Pane.“ Měla jsem radost, že na tridium přijely i některé maminky z MM z Lukavce.

Jsem vděčná za naše společenství MM a cítím velkou sílu ve společné modlitbě. Přímou před Ježíšem v Nejsvětější svátosti tři dny po sobě jsem cítila ještě větší posilu, nové dobrodiní, novou útěchu, především radost z blízkého vztahu s Bohem. Jako by mi Pán Ježíš říkal: „Vrať se ke své práci, rodině a nezapomeň na čas strávený se mnou. Zachovej si skromnost a lásku ke své rodině, k bližnímu. Miluj mou matku, která je také matkou tvojí, a přicházej ke mně se srdcem otevřeným, abych ho mohl přetvořit podle srdce svého. A pamatuj, že je třeba více poslouchat Boha než lidi.“ Najednou jsem cítila nečekanou sílu a nevyčerpatelnou zásobu lásky, kterou si mohu brát...

Marie Simandlová, Pacov

Trenér vítězů Eura otevřeně mluví o své víře v Boha

Jsme už zvyklí, že řada fotbalistů zejména latinskoamerického nebo afrického původu se při nástupu na hřiště pokřížuje. Nemůžeme soudit, zda jde jen o rituál, nebo o opravdové gesto víry. Každopádně o řadě špičkových fotbalistů lze dohledat spoustu vyjádření o tom, že svou víru v Boha berou vážně – týká se to i superhvězd Lionela Messiho a Cristiana Ronalda. Letos se objevily články, v nichž se k víře hrdě hlásí Luis de la Fuente Castillo, trenér vítězné španělské reprezentace na Euru 2024.

V rozhovoru pro Cope, rozhlasovou stanici Španělské biskupské konference, vysvětlil, že znamení kříže před začátkem každého zápasu "není pověrčivost, ale víra". "Mám víru v Boha. Je to něco, co musíte zažít, muselo vám to být vysvětleno. Jsem věřící, protože jsem se rozhodl být věřícím. Pocházím z věřící rodiny, ale během svého života jsem měl mnoho pochybností," řekl loni.

Luis de la Fuente o své víře otevřeně hovořil již několikrát. V rozhovoru pro španělský deník El Mundo zdůraznil, že pokud by člověk nevěřil v Boha, život "by neměl smysl".

Vyprávěl však, že v jednom okamžiku svého života se rozhodl znovu se přiblížit k Bohu a spoléhat se na něj ve všem, co dělá. "Neexis-

tuje jeden, ale tisíc důvodů, proč věřit v Boha," řekl tehdy. V rozhovoru pro El Periódico uvedl, že se každý den modlí a má dobrý vztah s Bohem. "Jsem hrdý Španěl, katolík a milovník býčích zápasů. Prosím Boha, aby nám svatý Fermín a Virgen de la Vega pomáhali a byli nám na nablízku," doplnil. Svatý Fermín je patron Pamplony, kde se konají býčí zápasy. Virgen de la Vega je obraz Panny Marie, uctíváný v regionu La Rioja, odkud trenér pochází.

Plešoun se nevzdává

Naši komentátoři Jaromír Bosák a Luděk Zelenka při finále (Španělsko – Anglie) neopomněli zdůraznit, že Luis de la Fuente po ukončení vlastní fotbalové kariéry chtěl trénovat třetí španělskou ligu, ale byl za tři měsíce odvolán. Vlastně nedostal šanci trénovat žádný běžný klub, ani ve spodních patrech soutěže. Ovšem nevzdával se a koučoval mezitím dorost. „Ono je někdy dobře, když člověk v kariéře nezažije jen úspěchy,“ podotkl Luděk Zelenka. Přes mládežníky se de la Fuente vypracoval až do současné pozice trenéra národního týmu. Výhodou je, že většinu hráčů zdá od jejich mládí.

El Pelón (neboli Plešoun) byl třetím nejstarším trenérem na Euro (je mu přes 60 let), přesto udává trendy nejsledovanějšího sportu na světě – rychlý a ofenzivní fotbal, atraktivní pro diváky. I proto diváci přáli titul právě Španělům, kteří si ho evidentně zasloužili – na rozdíl od Angličanů, kteří se do závěrečných duelů spíš protrápili, nebo Francouzů, kteří v podstatě nevsílili gól z normální hrací doby.

Důležitý pro španělského kouče je tým a dobré vztahy v něm, proto např. odmítl záložníka Ceballose, který do kabiny přenesl spory mezi Realem a Barcelonou. A nebál se dát prostor mladým hráčům, včetně Lamina Yamala, který teprve na Euro oslavil 17 let.

(z textů na www.cirkev.cz a idnes.cz)

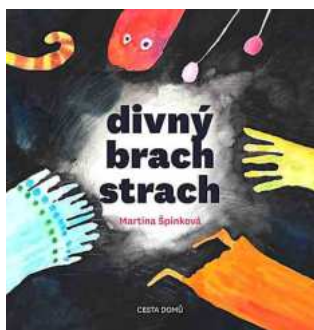
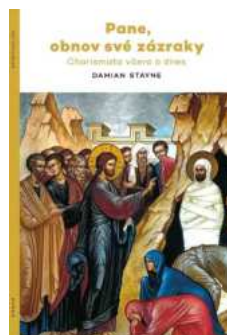

I na **pařížské olympiádě** byla řada sportovců, o nichž lze dohledat, že svou víru berou vážně. Z šampionů to je mj. americká gymnastka **Simone Bilesová** (foto) či americká překážkářka **Sydney McLaughlinová-Levronová**. Z legend atletiky jmenujme jamajského sprintera **Usaina Bolta** či etiopského vytrvalce **Haileho Gebrselassieho**.

Papežský kazatel, italský kapucín Raniero Cantalamessa se zamýšlí nad tajemstvím eucharistie jako „svátosti lásky“. Představuje Večeři Páně ve třech základních rozměrech. V biblickém – hostina Krista, Božího Beránka, je vrcholem dějin spásy. V církevním – bez slavení eucharistie nemůžeme žít, vyznávali první křesťané. A v osobním – tento pokrm živí každého, kdo následuje Krista.

Kniha popisuje, jak se dnes charismata používají „v terénu“, a zmiňuje i jejich překvapivé projevy. Autor ale předává jen své zkušenosti a to, čeho byl sám svědkem. Cílem je upevnění víry, pochopení charismat a jejich rozlišování. Damian Stayne je katolický laik, od r. 1990 vede komunitu Cor et Lumen Christi. Slouží po světě hlásáním evangelia, uzdravováním a prorokováním.

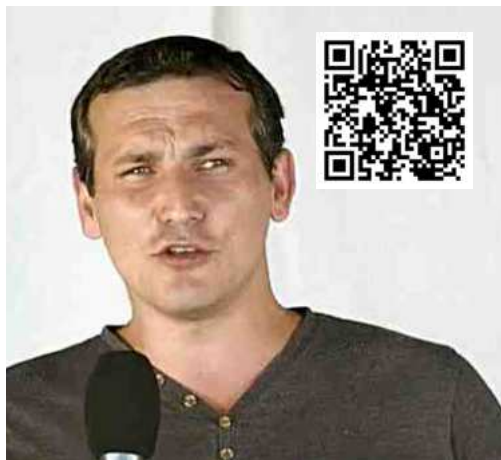

Malířka Martina Špinková, maminka sedmi dětí, spoluzakládala hospicové hnutí Cesta domů a napsala a ilustrovala několik knih. Tato vypráví o tvářích strachu a zacházení s ním. Bojíme se každý jinak, často zbytečně. Jedno dítě se nebojí pětky, jiné dvojky. Dílo je určené dětem i těm, kdo s nimi mluví – rodičům, učitelům i psychologům.

Indický rodák Anthony de Mello ve svých knihách dokázal propojit křesťanství se spiritualitou východu a lidskou psychologií. V této knize jde o meditace a hlubší úvahy v tichu. Myšlenky de Mella navozují nenásilný přerod v našem nitru, kdy prožíváte něco obrozujícího - pochopení a klid. Lpění a pocity strachu vycházejí z ega, které je třeba rozpustit a transformovat v souladu s přírodou.

Spisovatel a cestovatel Josef Formánek upřímně popisuje svou trnitou cestu přes závislost na alkoholu a další průšvihy až k nečekanému znovuzrození, díky kterému uvěřil v Boha. "Pokora je přijímat to, co máme, i práci, která se nám nelíbí, a nemyslet si, že jsme víc než ostatní," naučil ho kamarád v léčebně.

Boží hlas slyšíme tehdy, když po Bohu toužíme, důvěřujeme mu, necháme se jím vést a umíme se ztišit. To vysvětluje Pavol Strežo, jeden z vedoucích společenství Nové evangelizace v Dolném Kubíně (mj. partnerském městem Pelhřimova), který často dojíždí i do našich končin - je žádaným řečníkem na konferencích, seminářích a setkáních křesťanů.

Na youtubovém kanále Team 4D lze najít spoustu moderních chválových písní. Velkou energii mají nahrávky, na nichž hostuje Olga Čtvrtlíková, zpěvačka, která písním dává rockový nádech nejen svým drsnějším hlasem. "V mém srdci je ohromná touha vidět probuzení v Čechách i jinde," píše na svém profilu na Bandzone.

Tip na pouť: Ostrá u Úštěku - litoměřická diecéze

Krajina poblíž Českého středohoří má své kouzlo v tom, že se najednou z Polabí zvedají „bábovičky“ sopečného původu. Ještě zajímavější je, když na některém kopci najdeme sakrální objekt, který přirozeně zapadá do krajiny a je odtud krásný výhled. Příkladem budiž barokní poutní místo – Kalvárie nad obcí Ostrá u Úštěku.

Skládá se ze dvou totožných bočních kaplí Nalezení svatého Kříže a Povýšení svatého Kříže a kaple Božího hrobu uprostřed, vzniklo začátkem 18. století a za jeho autora je považován litoměřický stavitel italského původu Octavio Broggio. Na stezce ke kaplím je nedávno opravená křížová cesta s přilehlými barokními terasami, zdobenými sochami. Jak už to u chátrajících kostelíků v Sudetech bývá, i zde se našli dobrovolníci, kteří od roku 2005 prostřednictvím Společnosti za obnovu památek Úštěcka iniciovali jeho opravu a oživují místo kulturními akcemi. Stojí tam i Poesiomat, na němž si lze pustit báseň nebo písničku (třeba Chválím tě, Země má od Svěráka a Uhlíře) – stačí jen zatočit klikou.

Soutěž: poznejte fotku

Minulý úkol Jaroslavy Stárové (vlevo), **kapli svaté Anny v Pojbukách**, správně uhodla pouze Marie Blažíková.

Tipy na nové foto (vpravo) posílejte **do 14. září** na mazanec@centrum.cz nebo na WhatsApp (775269206).

Kdo první uhodne, obdrží knihu z produkce Matice křemešnické, které tímto děkujeme.

